

На основу члана 6. став 1. Уредбе о заступнику Републике Србије пред Европским судом за људска права („Службени гласник РС“, број 61/06 –пречишћен текст) објављује се, на српском и енглеском језику, Пресуда Европског суда за људска права по представци број 34922/07 – Димитријевић и Јаковљевић против Србије, која гласи:

„ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА

ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ПРЕДМЕТ ДИМИТРИЈЕВИЋ И ЈАКОВЉЕВИЋ против СРБИЈЕ
(Представка број 34922/07)

ПРЕСУДА

СТРАЗБУР

19. јануар 2010. године

Ова пресуда ће постати правоснажна у околностима предвиђеним чланом 44. став 2. Конвенције. Могуће су редакторске промене.

У предмету Димитријевић и Јаковљевић против Србије,

Европски суд за људска права (Друго одељење) заседајући у већу у чијем су саставу били:

Françoise Tulkens, *председник*,

Ireneu Cabral Barreto,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

András Sajó,

Nona Tsotsoria, *судије*,

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

после већања на затвореној седници одржаној 15. децембра 2009. године,

изриче следећу пресуду, која је усвојена на тај дан:

ПОСТУПАК

1. Предмет је формиран на основу представке (број 34922/07) против Србије, коју су Суду поднела према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: “Конвенција”) две држављанке Србије, гђица Александра Димитријевић (у даљем тексту: “Прва подносиатељка представке”) и гђа Сузана Јаковљевић (у даљем тексту: „Друга подносиатељка представке“), дана 2. августа 2007. године.

2. Председник Већа је дао приоритет овој представи у складу са Правилем 41 Пословника Суда.

3. Подносиатељке представке, којима је одобрена правна помоћ, заступао је г. М. Павловић, адвокат из Ниша. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) заступао је њен заступник, г. С. Царић.

4. Дана 27. маја 2008. године Суд је одлучио да Владу обавести о представи. Према одредбама члана 29. став 3 Конвенције, такође је одлучено да се основаност представке разматра истовремено када и њена допуштеност.

ЧИЊЕНИЦЕ

5. Подносиатељке представке, кћерка (прва подносиатељка представке) и мајка (друга подносиатељка представке), рођене су 1993. године, односно 1967. године и живе у Нишу.

6. М. Д., отац прве подносиатељке представке је 6. маја 2003. године поднео тужбу Општинском суду у Нишу ради развода брака са другом подносиатељком представке.

7. Подносиатељке представке су 12. фебруара 2004. године заједно поднеле противтужбу, тражећи да се М.Д. обавезе да првој подносиатељки представке плаћа месечно издржавање.

8. Општински суд је 18. јануара 2005. године: развео брак, доделио старатељство над првом подносиатељком представке другој подносиатељки представке, регулисао право виђања М. Д. Са дететом, наложио му да плаћа месечно издржавање за дете и одлучио да свака страна сноси своје трошкове.

9. Услед пропуста Општинског суда да на прописан начин уручи ову пресуду подносиатељкама представке, које су несумњиво наставиле да живе на истој адреси, оне су успеле да изјаве жалбу на предметну пресуду тек 27. априла 2007. године.

10. Окружни суд у Нишу је 18. септембра 2007. године укинуо пресуду Општинског суда у делу који се односи на тражено издржавање и наложио поновно суђење.

11. Пошто је одржао четири посебна рочишта, Општински суд је 26. децембра 2007. године делимично пресудио у корист подносиатељки представке. Тако је М. Д. наложено да плаћа месечно издржавање за дете као и да плати трошкове које су имале подносиатељке представке.

12. Окружни суд је ову пресуду потврдио по жалби 26. фебруара 2008. године.

ПРАВО

13. Подносиатељке представке су се жалиле на прекомерну дужину предметне парнице за издржавање детета.

14. Влада је истакла разне примедбе на допуштеност представке у овом предмету. Међутим, Суд је одбацио сличне примедбе у многим ранијим предметима (видети, на пример, *mutatis mutandis*, *Томић против Србије*, број 25959/06, ст. 81 и 82, 26. јун 2007. године, *В. А. М. против Србије*, број 39177/05, ст. 85 и 86, 13. март 2007. године, *Цветковић против Србије*, број 17271704, ст. 38 и 42, 10. јун 2008.

године) и не налази ниједан разлог да тако не учини и овога пута. Према томе, притужбе су допуштене.

15. Суд примећује да је период који треба узети у обзир почео 3. марта 2004. године, када је Конвенција ступила на снагу у односу на Србију, а завршио се 26. фебруара 2008. године. Спорни поступак је према томе у надлежности Суда *ratione temporis* око четири године, од чега се две године и три месеца јасно приписују правосуђу Тужене државе (видети став 9 у горњем тексту).

16. Суд је често налазио повреде члана 6. став 1 Конвенције у предметима који покрећу питања слична ономе у предметној представи (видети *M. V. против Србије*, број 45251/07, 22. септембар 2009. године). Пошто је испитао све материјале који су му достављени, и приметивши да и Конвенција и релевантно домаће право захтевају посебну марљивост у предметима у вези са децом, Суд сматра да Влада није изнела ниједну чињеницу ни уверавајући аргумент који би могао да га убеди да донесе другачији закључак у постојећим околностима. С обзиром на његову праксу по овом питању, Суд сматра да је дужина предметног поступка била прекомерна и да није испунила захтев „разумног рока“. Према томе, дошло је до повреде члана 6. став 1.

17. Ослањајући се на члан 41. Конвенције, подносиољке представке су заједно тражиле укупно 23.000 евра за претрпљену материјалну и нематеријалну штету. Влада је оспорила ове захтеве. Суд не примећује узрочну везу између утврђене повреде и наводне материјалне штете. Он зато одбацује захтев подносиољки представке с тим у вези. Међутим, он сматра да су подносиољке представке морале претрпети извесну нематеријалну штету. Пресуђујући на основу правичности, он им стога додељује заједно 1.300 евра по овом основу.

18. Подносиољке представке су, такође, тражиле 1.500 евра на име трошкова. На основу критеријума с тим у вези и 850 евра који су већ додељени подносиољкама представке на основу програма правне помоћи Савета Европе, као и трошкова које је досудио домаћи суд, Суд у потпуности одбацује захтеве подносиољки представке.

19. Суд сматра да је примерено да затезна камата буде заснована на најнижој каматној стопи Европске централне банке уз додатак од три процентна поена.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД ЈЕДНОГЛАСНО

1. *Проглашава* представку допуштеном,

2. *Утврђује* да је дошло до повреде члана 6. став 1 Конвенције,

3. *Утврђује*

(а) да Тужена држава треба да заједно исплати подносиатељкама представке, у року од три месеца од датума када ова пресуда постане правоснажна, у складу са чланом 44. став 2 Конвенције, износ од 1.300 евра (једна хиљада три стотине евра) на име нематеријалне штете, који ће се претворити у националну валуту Тужене државе по стопи важећој на дан исплате, плус сваки порез који се може наплатити;

(б) да по истеку горе наведена три месеца до исплате, треба платити обичну

камату на горе наведене износе по стопи која је једнака најнижој каматној

стопи Европске централе банке уз додатак од три процентна поена,

4. *Одбија* преостали део захтева подносиоца представке за правично задовољење.

Састављено на енглеском и достављено у писаној форми 19. јануара 2010. године, према Правилу 77 ставови 2 и 3 Пословника Суда.

Sally Dollé
Tulkens
Секретар

Françoise
Председник